

РЕШЕНИЕ

№ 5

гр. Враца, 10.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, II-РИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Евгения Г. Симеонова

Членове: Калин Тр. Тодоров
Борис К. Динев

при участието на секретаря Миглена Н. Костадинова
като разгледа докладваното от Евгения Г. Симеонова Въззивно гражданско
дело № 20231400500534 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258 и сл.ГПК.

С **Решение № 68/19.04.2023 г. по гр.д.№ 329/2022 г. по описа на Районен съд-Мездра** е отхвърлен предявеният от Л. П. В. против Т. П. Д. иск за отмяна на договор за дарение, обективизиран в Нотариален акт № *** т.П рег.№ 2340 д.№ 272/2009 год. на нотариус Б. М. с рег.№ *** НК и район на действие РС гр.Мездра, по силата на който Л. П. е дарила на Т. П. ½ ид.ч. от съсобствения си недвижим имот УПИ Парцел V пл.№ 490 кв.39 по плана на гр.Роман с административен адрес *** с площ от 1000 кв.м.,ведно с построените в имота жилищна сграда, стопанска сграда и гараж и всички подобрения при съсед: УПИ парцел IV пл.№ 491, УПИ Парцел III пл.№ 492, УПИ парцел XIV пл.№ 500,УПИ Парцел XIII пл.№ 501, УПИ Парцел XII пл. № 502 и УПИ Парцел VI пл.№ 489, поради отказ на надарения да дава на дарителя издръжка, от която той се нуждае. Със същия съдебен акт е осъдена Л. П. В. да заплати на Т. П. Д. направените разноски в размер на 400 лв.

По същото дело е постановено **Решение № 92/12.05.2023 г.**, имащо характер на определение по чл.248 ГПК, с което е допълнено първоначалното Решение № 68/19.04.2023 г. в частта за разноските като е осъдена Л. П. В. да заплати на Т. П. Д. разноски от още 400,00 лв.

Постъпила е **въззивна жалба вх.№ 1776/04.05.2023 г.** от адв.К. Т., като пълномощник на ищцата Л. П. В., против Решение № 68/19.04.2023 г. по гр.д. № 329/2022 г. по описа на МРС. В жалбата се поддържа, че решението е необосновано, незаконосъобразно и постановено в противоречие със събраните по делото доказателства.

Според изложеното в жалбата, поведението на процесуалния представител на ответницата в първоинстанционното производство е било неуважително, но не е било укорено от районния съд. Като аргумент в тази насока се посочва, че съдът е допуснал въпрос по реда на чл.176, ал.1 ГПК към ищцата, който няма връзка с предмета на делото, а именно – има ли образувани против нея изпълнителни дела.

На следващо място се посочва, че мотивите в обжалвания съдебен акт представляват теоретично изложение, без излагане на конкретни факти. Според въззивницата, в хода на процеса е доказано наличието на трите кумулативни предпоставки за уважаване на иска, а именно – дарителят да е изпаднал в нужда, да е отправил искане до дарения и последният да е отказал да му даде необходимата издръжка. Навежда доводи, че през 2009 г. е извършила дарствен акт, тъй като е преценила, че няма нужда от имота и в знак на благодарност към своята сестра ѝ е дарила идеалната си част от съсобствения им имот, но към момента на предявяване на иска е налице промяна, изразяваща се във влошаване на здравословното ѝ състояние през последните 3-4 години, което е довело до влошаване и на нейния социален, материален и битов свят и е наложило нужда от допълнителни средства за издръжка. Посочва, че от представения по делото договор за наем е видно, че ежесечно следва да заплаща наем в значителен размер, а от останалите доказателства е видно, че трябва и да се лекува, поради което и с оглед инфлационните процеси в страната за нея е непосилно да се издържа. Сочи също, че това я е мотивирало да потърси помощ от ответницата, но от гласните доказателства се установява, че същата е отказала да ѝ предостави необходимите средства за лечение.

В жалбата се изразява несъгласие с изводите на първоинстанционния съд, като се изтъква, че неправилно не са кредитирани показанията на свидетелите на ищцата, както и представените от нея писмени доказателства, а е извършено превратно тълкуване на доказателствената съвкупност. Това е довело до неправилност и необоснованост на постановения съдебен акт.

Въззивницата моли за отмяна на обжалваното решение и присъждане на направените по делото разноски.

Постъпил е **отговор вх.№ 2134/30.05.2023 г.** от Т. П. Д., чрез пълномощника ѝ адв.Т. В., в който се изразява становище за неоснователност на подадената въззивна жалба.

В отговора се изразява несъгласие с оплакванията в жалбата, че решението не съдържа фактология по конкретния правен спор. Според въззиваемата, районният съд правилно е установил всички релевантни факти и въз основа на тях е изградил правните си изводи. Посочва се, че въз основа на събраните доказателства съдът правилно е приел, че през последните 3-4 години ищцата е имала здравословен проблем, който е довело до освидетелстването ѝ от ТЕЛК с 50% ТНР, но лекарският екип е приел, че заболяването не се отразява на възможността ѝ да изпълнява трудовите си задължения, а ѝ е противопоказан единствено тежък физически труд. Сочи се също, че е установено, че ищцата е живяла във ведомствено жилище до 2021 г., след което е картотекирана като трайно нуждаеща се, както и че работи на постоянен трудов договор и получава средномесечно трудово възнаграждение в размер на 1 199,67 лв.

На следващо място в отговора се изразява несъгласие и с твърденията

на въззивницата, че съдът не е кредитирал показанията на свидетелите. Въззиваемата счита, че следва да се направи разграничение между некредитиране на свидетелски показания и недоказаност на твърдения чрез тези показания. Изтъква, че в мотивите на решението съдът обосновано е приел, че показанията на свидетелите не доказват съществените предпоставки за уважаването на предявения иск, тъй като от една страна не доказват наличието на трайна нужда от издръжка, а от друга страна – и наличието на отправено искане от ищцата за изплащането на издръжка, както и отказ за даване на такава. Намира, че районният съд правилно е посочил, че свидетелите нямат лични и преки впечатления по отношение на тези факти.

Най-сетне в отговора се сочи, че неправилно в жалбата се твърди, че ищцата е доказала всички свои твърдения. Излагат се аргументи, че съдът обосновано е приел, че ищцата не е доказала предпоставките за уважаване на предявения иск по чл.227, б."в" ЗЗД, както и че е приложил правилно материалния закон и трайната съдебна практика на ВКС

Въззиваемата моли обжалваното решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно и да й бъдат присъдени разноските за въззивното производство.

По делото е депозирана и **въззивна жалба вх.№ 2012/22.05.2023 г.** против Решение № 92/12.05.2023 г. по гр.д.№ 329/2022 г. В жалбата се поддържа, че районният съд е извършил нарушения на процесуалните правила, като не е съобразил, че по делото не е представен списък по чл.80 ГПК, което лишава ответницата от право да претендира присъждане на разноски.

Прави се искане за отмяна на обжалваното решение, имащо характер на определение по чл.248 ГПК, като неправилно и незаконосъобразно.

Въззивните жалби са процесуално допустими като подадени от надлежна страна, в рамките на законоустановения срок по чл.259, ал.1 ГПК и срещу обжалваеми съдебни актове.

За да се произнесе по основателността на жалбите, настоящият съдебен състав взе предвид следното:

Районен съд-Мездра е сезиран с иск с правно основание чл.227, ал.1, б."в" ЗЗД - за отмяна на дарението, което ищцата Л. П. В. е направила на ответницата Т. П. Д. с Нотариален акт № ***, т.П, рег.№ 2340, дело № 272/2009 г. на нотариус Б. М., с рег.№ *** и район на действие РС-Мездра, на ½ ид.ч. от съсобствения им недвижим имот: УПИ Парцел V, пл.№ 490, кв.39 по плана на гр.Роман, с административен адрес: ***, с площ от 1000 кв.м.,ведно с построените в имотга жилищна сграда, стопанска сграда и гараж и всички подобрения, при съседни: УПИ IV пл.№ 491 в кв.39 на П. К. В. и Ц. К. Т., УПИ III пл.№ 492 в кв.39 на Л. Б. Б., УПИ XIV пл.№ 500 в кв.39 на Д. В. Б., УПИ XIII пл.№ 501 в кв.39 на Н. Б. Р., УПИ XII пл. № 502 в кв.39 на С. К. М. и УПИ VI пл.№ 489 в кв.39 на Н. В. и Й. С., поради недаване на поискана издръжка, от която дарителката се е нуждаела.

В исковата молба се твърди, че от около 3-4 години финансовото състояние, както и здравословното състояние на ищцата са се влошили, което е довело до нужда от допълнителни средства и помощ за поддръжката на дома, здравето и живота ѝ. Твърди се също, че тя живее под наем и няма собствено жилище, което налага да търси помощ от свои познати, тъй като ответницата категорично е отказала да ѝ осигури необходимите жизнени

средства и помощ.

В срока по чл.131 ГПК е постъпил отговор от ответницата Т. П. Д., която оспорва предявения иск.

Пред първоинстанционния съд са събрани писмени и гласни доказателства, а пред настоящата съдебна инстанция е изслушано и прието заключението на съдебно-икономическа експертиза и са събрани нови писмени доказателства.

След като обсъди събраните доказателства, поотделно и в тяхната пълнота, във връзка с изложените от страните доводи, настоящият съдебен състав приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, а и от приложеното заверено копие от Нотариален акт № ***, т.П, рег.№ 2340, дело № 272/2009 г. на нотариус Б. М., с рег.№ *** и район на действие РС-Мездра, се установява, че на 04.09.2009 г. ищцата Л. П. В. е дарила на ответницата Т. П. Д. своята ½ ид.ч. от съсобствения им недвижим имот: УПИ Парцел V, пл.№ 490, кв.39 по плана на гр.Роман, с административен адрес: ***, с площ от 1000 кв.м.,ведно с построените в имота жилищна сграда, стопанска сграда и гараж и всички подобрения, при съсед: УПИ IV пл.№ 491 в кв.39 на П. К. В. и Ц. К. Т., УПИ III пл.№ 492 в кв.39 на Л. Б. Б., УПИ XIV пл.№ 500 в кв.39 на Д. В. Б., УПИ XIII пл.№ 501 в кв.39 на Н. Б. Р., УПИ XII пл. № 502 в кв.39 на С. К. М. и УПИ VI пл.№ 489 в кв.39 на Н. В. и Й. С..

Безспорно е и обстоятелството, че дарителката и надарената са сестри.

От приложените по делото удостоверения за постоянен и настоящ адрес се установява, че към настоящия момент ищцата Л. П. В. има регистрирани постоянен и настоящ адрес в ***.

От представените в първоинстанционното производство заверени копия от 2 бр. договори за наем на недвижим имот и 2 бр. приемо-предавателни протоколи се установява, че ищцата живее под наем на посочения адрес, считано от 15.07.2021 г. при месечна наемна цена от 450,00 лв. Приложени са и три броя разписки за извършени плащания на наемната цена. Пред настоящата съдебна инстанция е приложен и договор за наем от 15.07.2023 г. за същото жилище, от който е видно, че наемната цена е увеличена на 550,00 лв.

Пред въззивната инстанция са приложени фактури и разписки за заплащаните от ищцата консумативни разходи за топлоенергия, електроенергия, водоснабдяване и канализация, телефон и телевизия.

От писмо изх.№ 1432/12.08.2022 г. от "Транспортно строителство и възстановяване" ЕАД, гр.София е видно, че Л. В. е живяла във ведомствено жилище, което обаче е освободено от нея на 02.10.2012 г. Представено е и удостоверение рег.№ 513р-77475/6.08.2022 г., изд. от СДВР, от което се установява, че ищцата е картотекирана като нуждаеща се от настанване във ведомствено жилище от жилищния фонд на МВР, съгласно Протокол за определяне и степенуване на жилищната нужда с рег.№ 513р-8106/28.01.2021 г.

В първоинстанционното производство е представена служебна бележка, изд. от СДВР, от която се установява, че Л. П. В. работи в МВР и за периода от 01.08.2021 г. до 31.07.2022 г. е получавала средномесечно нетно трудово възнаграждение в размер на 1003,33 лв. Пред настоящата съдебна инстанция са приложени служебни бележки за доходите на ищцата от

трудовото правоотношение и за периода 2018 г. – 2023 г. Представени са и удостоверение от ДСП-Мездра и удостоверение от НОИ, ТП-София град, от които се установява, че от 2020 г. Л. В. получава и доходи от пенсии и добавки.

Приложено е удостоверение от Банка ДСК АД, от което е видно, че Л. П. В. е погасявала вноските по кредита на починалата В. Л. В. и е погасила същия окончателно на 18.12.2019 г.

Във връзка с изложените твърдения за влошаване на здравословното й състояние, ищцата е представила заверено копие от ЕР на ТЕЛК № 1860 от зас.№ 092/22.05.2020 г., от което е видно, че същата е освидетелствана с 50 % трайно намалена работоспособност за срок от 3 години. Водещата й диагноза е "Други псориатрични артропатии", а общото заболяване е "Псориартричен артрит – множествена локализация. Псориазис вулгарис. КОНС. Арт.хипертония 3 ст., хип.сърце. Диастолна дисфункция.". В ЕР е посочена, че може да изпълнява длъжността си "****", а противопоказните условия на труд са: тежък физически труд. Пред въззивната инстанция е приложено заверено копие от ново ЕР на ТЕЛК № 92180 от зас.№ 154/14.08.2023 г., от което се установява, че на ищцата е определена 72% ТНР при същите констатации и противопоказания относно възможностите да полага труд.

По делото са приложени заверени копия от 2 бр. епикризи от МБАЛ "Свети Иван Рилски" ЕАД, гр.София, Отделение по ревматология, от които се установява, че в периодите от 13.11.2019 г. до 15.11.2019 г. и от 17.02.2022 г. до 19.02.2022 г. Л. П. В. е била на болнично лечение във връзка със заболяването си "Псориатрична артропатия". Представени са и 2 бр.амбулаторни листове от 01.04.2021 г., от които е видно, че са й правени изследвания във връзка с диагнозата "Хипертонично сърце", както и че има изписана медикаментозна терапия.

Пред първоинстанционния съд са събрани гласни доказателства чрез разпит на доведените от ищцата свидетели В. Г. и И. П.. От свидетелските показания се установява, че в имота, предмет на дарението, до смъртта си е живяла В. В. – майка на страните. Според свидетелите, ищцата Л. В. се е грижила за майка си и си е идвала в имота в гр.Роман всяка седмица, но след смъртта на В. В. в имота не живее никой. Свидетелят В. Г. заявява, че е имал ключ от имота, тъй като е съсед и е поддържал къщата след смъртта на В. В., но през 2022 г. ответницата Т. Д. си е взела ключа. Свидетелите, които са съпрузи, установяват, че ищцата е дошла при тях през м.август 2021 г. и им е поискала пари назаем, тъй като има здравословни проблеми. Обяснила им е, че първо е поискала пари за лечение от сестра си, която обаче е отказала да й даде.

От заключението на изслушаната пред въззивната инстанция съдебно-счетоводна експертиза се установява, че за периода от 01.01.2018 г. до 30.09.2023 г. размерът на средномесечната издръжка на едно лице е както следва: за 2018 г. - 597,50 лв. при МРЗ 510,00 лв. и праг на бедност 321,00 лв.; за 2019 г – 638,50 лв. при МРЗ 560,00 лв. и праг на бедност 348,00 лв.; за 2020 г. – 641,25 лв. при МРЗ 610,00 лв. и праг на бедност 363,00 лв.; за 2021 г – 721,23 лв. при МРЗ 650,00 лв. и праг на бедност 363,00 лв.; за 2022 г. – 873,17 лв. при МРЗ 710,00 лв. и праг на бедност 413,00 лв. и за 9-месечието на 2023 г. – 876,19 лв. при МРЗ 780,00 лв. и праг на бедност 504,00 лв. Вещото лице не е констатирало доказани специфични нужди и разходи на ищцата в същия

период, поради което е дало заключение, че необходимата средномесечна сума за издръжката ѝ съвпада с посочените средномесечни нужди за издръжка на един човек по статистически данни. В заключението е посочено, че за периода от 01.01.2018 г. до 30.09.2023 г. размерът на средномесечните средства, с които ищцата е разполагала, са както следва: за 2018 г. – 630,39 лв., за 2019 г. – 731,96 лв., за 2020 г. – 998,05 лв., за 2021 г. – 1 326,76 лв., за 2022 г. – 1 578,10 лв. и за 9-месечието на 2023 г. – 1 775,41 лв.

При така възприетото от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

С договора за дарение дарителят отстъпва веднага и безвъзмездно нещо на дарения, който го приема /чл.225, ал.1 ЗЗД/.

Съгласно разпоредбата на чл.227, ал.1, б."в" ЗЗД дарението може да бъде отменено, когато дареният отказва да даде на дарителя издръжка, от която той се нуждае. Предпоставките, чиято кумулативна даденост съставлява основание за отмяна на дарението по този законов текст, включват три групи обстоятелства - изпадането на дарителя в трайна нужда от издръжка и липсата на средства за неговото съществуване (материалните му възможности не позволяват да покрива нуждите си); отправено искане (покана) до надареното лице и достигане на същото до знанието на дарения и отказ /изричен или мълчалив/ на последния да даде исканата издръжка. В тежест на ищеца, съгласно чл.154, ал.1 ГПК, е да установи наличието на посочените предпоставки.

Същественото за първия елемент от фактическия състав е, че нуждата не следва да бъде инцидентна, а трябва да има траен характер. В закона липсва легална дефиниция на понятието "трайна нужда" като правна категория, но съдебната теория и критериите на практиката приемат, че "трайната нужда" е налице, когато дарителят не е в състояние сам да се издържа от притежаваните от него средства и имущества. "Трайната нужда" от издръжка на дарителя е обусловена от неговата личност (вкл. възраст), конкретните му битови и здравословни нужди и материално състояние, вкл. доходите му (от заплати, пенсия, добавки, други възнаграждения, получени суми от продажби, социални помощи, реализирани печалби, спестявания и др.) и от реалната възможност, с оглед състоянието на пазара, да реализира допълнителни доходи (от отдаване под наем или аренда на недвижими имоти, или тяхната продажба, цената на друго имущество и т. н.), както и от размера на необходимите му разходи за покриване нуждите му от жилище, храна, ток, отопление, медицинско обслужване, лекарства и др. Съдът следва да вземе предвид и обстоятелството дали доходите на дарителя са по-ниски от определения от държавата размер на линията на бедност /Решение № 432/2014-IV ГО/.

Поради това съдът е длъжен да определи точната сума, с която ищецът разполага или може да ползва за съответните месеци, както и конкретната сума, която е необходима на същия за покриване на специфичните му нужди, тъй като само при тяхната съпоставка е възможно да се достигне до извода дали дарителят е имал необходимост от издръжка през релевантния за спора период. Именно затова следва да се установи какъв е размера на средномесечната издръжка на едно лице за процесния период според статистиката, като съобрази от какви пера тя е формирана и да я съотнесе към специфичните нужди на дарителя и прецени кои от сумите

могат да отпаднат или да бъдат коригирани - повишени или намалени, трябва ли да се прибавят нови пера, включително за лечение с оглед конкретното здравословно състояние на дарителя.

Нуждата на дарителя от издръжка трябва да има траен характер и да съществува, било към датата на поканата, отправена преди подаване на исковата молба, било към датата на исковата молба, която също има ефекта на покана, или поне към датата на приключване на съдебното дирене в последната инстанция, която решава спора по същество.

От друга страна, съдът следва да съобрази и дали дареният има материална възможност, дали поради липса на достатъчно средства при даването на издръжка на дарителя, той би поставил себе си и лицата, които е длъжен да издръжка по закон в по-лошо положение от това на дарителя, в какъвто смисъл е ТР № 1 от 21.10.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2013 г., ОСГК.

В настоящия случай по делото не се установи наличието на първия елемент от фактическия състав на чл.227, ал.1 б."в" ЗЗД, а именно ищцата Л. П. В. да е имала трайна нужда от издръжка по горните критерии, към датата на исковата молба (доколкото по делото няма данни да е отправяна изрична писмена покана за предоставяне на издръжка) или към датата на приключване на съдебното дирене.

От заключението на изслушаната във въззивното производство съдебно-счетоводна експертиза се установи, че в периода от 2018 г. до края на м.09.2023 г. размерът на месечните средства, които ищцата Л. В. е имала на свое разположение, надвишава размерът на средствата, които са й необходими за издръжка, а така също и средномесечната издръжката на лице в страната, според данни на НСИ.

По делото е установено, че ищцата действително има сериозни здравословни проблеми, вследствие на които е освидетелствана и има определен процент намалена трудоспособност. Здравословното състояние на дарителката обаче е само един от факторите, които обуславят нуждата от издръжка и то когато това е свързано с направени (или необходими) разходи за лечение, които следва да бъдат доказани в производството. В случая не са представени каквито и да са доказателства относно конкретните разходи, които са били необходими за лечението на ищцата, а по време на устните прения във въззивната инстанция тя заявява, че в момента е на скъпоструващо биологично лечение, което се заплаща от Здравната каса, и тя не заплаща нищо за лечението си.

Същевременно от приложените ЕР на ТЕЛК е видно, че въпреки влошеното си здравословно състояние ищцата може да изпълнява трудовите си функции като "****" в МВР. Безспорно е обстоятелството, че в посочения период от 2018 г. до настоящия момент тя работи и реализира доходи от трудово правоотношение, а от м.08.2020 г. получава и доходи от пенсия и социални добавки. Действително ищцата има и разходи за наем и консумативи, но не се установява тези разходи да надвишават доходите ѝ.

Предвид изложените съображения, настоящият състав на въззивния съд приема, че по делото не се доказва наличието на първия елемент от фактическия състав на чл.227, ал.1, б."в" ЗЗД, а именно - изпадане в трайна нужда на дарителката Л. В. и липса на средства за нейното съществуване, поради което предявеният иск за отмяна на дарения се явява неоснователен

и недоказан. Ето защо искът следва да бъде отхвърлен без да е необходимо да се обсъждат останалите елементи от фактическия състав на посочената законова разпоредба.

Като е достигнал до същия извод и е отхвърлил исковата претенция, районният съд е постановил правилно и законосъобразно решение, което следва да бъде потвърдено.

По разноските:

С оглед изхода на спора пред двете съдебни инстанции, право на разноски съгласно чл.78, ал.3 ГПК има ответницата Т. Д.. От приложените по делото 2 бр. договори за правна защита и съдействие е видно, че е договорено адвокатско възнаграждение в общ размер от 800,00 лв., което е платено на 2 пъти по 400,00 лв. С Решение № 68/19.04.2023 г. районният съд е присъдил на ответницата разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400,00 лв., а с имащо характер на определение по чл.248 ГПК Решение № 92/12.05.2023 г. съдът е допълнил първоначално постановеното решение и е присъдил разноски за адвокатско възнаграждение от още 400,00 лв. Така постановеният акт по чл.248 ГПК е обжалван пред настоящата съдебна инстанция, като в жалбата се навеждат доводи, че районният съд е извършил нарушение на процесуалните правила, като не е съобразил, че по делото не е представен списък по чл.80 ГПК, което лишава ответницата от право да претендира допълнително присъждане на разноски.

В т.8 на ТР № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК са дадени разяснения, че допълване на съдебното решение, като способ за неговото поправяне, се предприема, когато то не съдържа произнасяне по целия въведен спорен предмет. Съдът дължи произнасяне по всички искове, с които е сезиран, в определенияте от ищеца рамки. Този способ за промяна на решението е уреден в чл.250 ГПК. Претенцията за разноски, макар и обусловена от разрешаване на повдигнатия спор, има относителна самостоятелност, тъй като отговорността за разноски не е правна последица, по която съдът дължи служебно произнасяне, а въпрос, по който се произнася, само след като бъде сезиран. В чл.248, ал.1 ГПК е предвидено, че съдът по искане на страната може да допълни или да измени решението в частта му за разноските, т.е. текстът разграничава две хипотези, свързани с промяна на вече постановения съдебен акт в частта му, с която е определена отговорността за разноски, установени като изключение от правилото на чл.246 ГПК. Аналогично на чл.250 ГПК, първата хипотеза на чл.248, ал.1 ГПК обхваща случаите, при които съдът изобщо не се е произнесъл по иначе валидно заявено и прието искане за разноски. Разгледаната правна характеристика на допълване на съдебния акт в обсъжданата част е процесуален способ за отстраняване непълноти при формиране волята на съда. Уредена като изключение от принципа, въведен с чл.246 ГПК, тази непълнота може да бъде отстранена, без да се променя вече постановения съдебен акт в същата част. Пропускът на съда да се произнесе по своевременно направеното от страната искане за разноски не се преклудира при липса на представен списък по чл.80 ГПК, поради което и представянето на списък на разноските не е предпоставка за реализиране на допълване на решението в тази му част. При втората хипотеза на чл.248, ал.1 ГПК, след като съдът е определил дължимите разноски, е налице искане от страната те да бъдат приведени в съответствие с нейното твърдение за осъществяването

им, което искане не е за допълнително произнасяне, а за изменение в размера на вече присъденото. По тази причина и правната последица, установена с чл.80, изр.2 ГПК, настъпва само по отношение на изменението на решението в частта му за разноските, а не по отношение на неговото допълване.

В конкретния случай с Решение № 68/19.04.2023 г. районният съд се е произнесъл по искането на ответницата за присъждане на направените разноски, но е присъдил същите в размер, който според твърденията на ответницата е по-нисък от действителния такъв. Следователно е налице произнасяне от съда по отговорността за разноските, а не пропуск на съда изобщо да се произнесе по искането за присъждане на разноски. Ето защо подадената от ответницата молба от 21.04.2023 г. е такава за изменение на решението в частта относно разноските, а не за допълване на същото по смисъла на чл.248, ал.1 ГПК. По делото не е бил представен списък по чл.80 ГПК, поради което съгласно ал.2 на същата разпоредба е налице процесуална пречка за страната да иска изменение на решението в частта относно разноските.

В обобщение на изложеното, настоящият съдебен състав намира, че молбата на ответницата за изменение на решението в частта относно разноските чрез допълнително присъждане на още 400,00 лв. – разноски за адвокатско възнаграждение е следвало да бъде оставена без разглеждане от районния съд като процесуално недопустима, поради липса на представен от страната списък по чл.80 ГПК. Като е приел същата за разглеждане и се е произнесъл по същество, уважавайки същата, районният съд е постановил недопустим съдебен акт за изменение на решението, който следва да бъде обезсилен, и вместо това следва да бъде постановено, че молбата по чл.248 ГПК се оставя без разглеждане.

Въззиваемата има право да ѝ бъдат присъдени направените разноски пред въззивната инстанция в размер на 1 500,00 лв. – договорено и изплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, Врачанският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 68 от 19.04.2023 г. , постановено по гр. д. № 329/2022 г. на Районен съд - Мездра.

ОБЕЗСИЛВА Решение № 92 от 12.05.2023 г., постановено по гр.д.№ 329/2022 г. на Районен съд-Мездра, имащо характер на определение по чл.248 ГПК, с което е допълнено Решение № 68/19.04.2023 г. в частта за разноските като е осъдена Л. П. В. да заплати на Т. П. Д. разноски от още 400,00 лв., и вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ като процесуално недопустима молбата на Т. П. Д. от 21.04.2023 г. за изменение на Решение № 68 от 19.04.2023 г., постановено по гр. д. № 329/2022 г. на Районен съд – Мездра , в частта му относно разноските чрез присъждане на още 400,00 лв. за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА Л. П. В., ЕГН *****, с адрес: ***, **ДА ЗАПЛАТИ** на Т. П. Д., ЕГН *****, с адрес: ***, направените разноски пред въззивната инстанция за заплатено адвокатско възнаграждение в размер **1 500, 00 лева**.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния касационен съд по правилата на чл.280 ГПК в едномесечен срок от връчването на преписи от същото на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____